

dat die reis geschiedde naar aanleiding van de benoeming, maar dit is blijkbaar onjuist geweest, want de benoeming is eerst openbaar geworden nadat het reisplan was bekend gemaakt en het is onwaarschijnlijk dat Goluchowski er al van wist vóór het publiek het te weten kwam. Immers, blijkens uittalingen van de Fransche bladen droegen zoowel de Russische gezant te Parijs, baron Mohrenheim, als de Fransche minister Hanotaux, eerst den avond te voren van de benoeming kennis. Men mag niet aannemen dat graaf Goluchowski er eerder van op de hoogte was.

De graaf zou naar Berlijn gaan om den plechtigen kapitteldag van de ridders van den Zwarten Adelaar bij te wonen. Keizer Wilhelm is bijzonder vlug geweest met de toekenning van die hooge orde aan den Oostenrijkschen minister. Dat deze hem daarvoor ging bedanken, klonk niet al te vreemd; het verhaal van het bijwonen van het kapittel wel, daar de nieuwbenoemde ridder, als vreemdeling, bij enkele gedeelten der plechtigheid zelfs niet tegenwoordig mocht zijn.

Met bijzondere belangstelling is dan ook de reis van den minister nagegaan. Keizer Wilhelm heeft zekere gejaagdheid getoond, vóór Goluchowski aankwam, en heeft zich langdurig in bijzondere audiëntie met hem onderhouden. Over Dresden is de graaf naar Weenen teruggekeerd, waar zijn eigen Keizer hem weer in langdurige audiëntie heeft ontvangen. Er is dus iets gewichtigs besproken. Wat, weten wij niet; waarschijnlijk staat het in verband met de Oostersche quaestie, en niet, gelijk sommigen beweerden, met de onthullingen der *Hamburger Nachrichten* over het zoogenaamde herverzekeringsverdrag tusschen Duitschland en Rusland voor 1890. Immers, als daarover nog sprake ware geweest, dan zou het gepaster geweest zijn, dat een Duitsch gezant uitleggingen kwam geven te Weenen, dan dat een Oostenrijker ze kwam halen te Berlijn!

Te Nice en te Toulouse zijn verkiezingsprocessen aan den gang. Er is daar bij de verkiezingen voor den gemeenteraad, departementalen raad en Kamer zoo verschrikkelijk geknoeid, bewerkt en omgekocht, dat de justitie er zich mee heeft moeten bemoeien.

Toulouse is er van ouds voor bekend. Nog onlangs liet Alfred Capus in den *Figaro* twee Toulousanen tegen elkaar zeggen: „Stel wij waren met ons beiden de eenige kiezers en wij stemden allebei op denzelfden persoon, ik ben er niet zeker van, dat hij gekozen zou zijn.”

Zoo iets is bedroevend, onzedelijk, treurig, alles wat men wil, maar het is ontegenzeggelijk komisch. Die luidjes daar zijn nu eenmaal goedhartige, blufferige, luidruchtige leugenaars, die er niets in zien het eene oogenblik dit te verklaren en het andere dat en die zichzelf in gemoede wijs maken, dat het altijd waar is wat zij op het oogenblik zelf zeggen. Men denke maar aan Tartarin de Tarascon. Men bezoeke zelf maar eens dat Zuiden van Frankrijk met zijne heerlijke goedmoedige oppervlakkigheid, waarover het veel beter is hartelijk te lachen dan te zuchten.